

ním činné služby vojenské, a že kdyby šlo o vadu způsobenou činnou službou vojenskou, byl by býval st-l propuštěn cestou superarbitrace.

St-l nepopírá, že byl propuštěn cestou přezkoušecí, tvrdí však, že výrok přezkoušecí komise platí jen v poměru k branné moci, nikoliv v poměru k úřadu ukládajícímu taxu vojenskou, a že úřad ten je povinen, popírá-li strana jeho věcnou správnost a nabízí protidůkaz, zjistiti skutečný stav věci. Námitce té nemohl nss upřítí důvodnost.

Votum přezkoušecí komise není rozhodnutím o otázce prejudicielní, nýbrž dobrozdáním veřejného orgánu, směrodatným především pro poměr k branné moci. Podle čl. 2 bodu 1 b), čl. 17 a čl. 18 bodu 4 odst. 4 a) min. nař. č. 211/1907 ř. z. jest sice tohoto dobrozdání použití i za podklad při vyměřování vojenské taxy. Avšak tyto předpisy posléze uvedené, sledující pouhé účely evidenční, nevylučují, aby strana obsah onoho vota vzala v odpor a proti jeho věcné správnosti nabídla protidůkaz. Učiní-li tak, nemůže úřad vyměřující taxu za podklad svého rozhodnutí prostě položit ono votum přezkoušecí komise a nabídnuté protidůkazy přejíti mlčením, nýbrž musí k nabídnutým protidůkazům zaujmouti stanovisko a rozhodnouti na základě případně provedeného důkazního řízení.

St-l již v řízení správním tvrdil, že vada pro kterou se stal vojenské služby neschopným, byla v příčinné souvislosti s jeho činnou službou vojenskou, a nabídl o tom důkaz dobrozdáním lékařským i výsledkem svědků. Žal. úřad se s námitkou tou nevypořádal, nýbrž máje zřejmě za to, že řízení končící votem přezkoušecí komise je nezvratným důkazem o sporné otázce souvislosti vady s činnou službou vojenskou, položil je za nesporný základ svého rozhodnutí. Je proto nař. rozhodnutí, založené na tomto nesprávném právním názoru, v rozporu se zákonem.

Č. 9512.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss-em: * Do rozhodnutí zem. výboru, kterýmž podle § 212 odst. 4 plat. zák. č. 103/26 byla schválena úprava platů obecního zřizence, není ve smyslu § 24 zák. č. 16/20 a § 3 a) zák. o ss stížnost k nss přípustná.

(Nález ze dne 24. listopadu 1931 č. 9894/29.)

V ě c. Antonie L. ve Z. proti moravskému zemskému výboru v Brně o převod do nových platů zákona č. 103/26.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Podle správních spisů vstoupila st-lka do služeb města Z. dne 16. května 1919 jako výpomocná síla zřízenecká, byla dnem 1. dubna 1920 jmenována definitivní školnicí a byly jí výměrem městské rady města Z. z 7. července 1925 od 1. května 1925 poukázány služební požitky dle 4. platové stupnice zřízenecké. Ve skupině zřízenecké (školnice) s požitky dle 4. platové stupnice zřízenecké byla st-lka i dne 1. ledna 1926, kdy vstoupil v účinnost platový zákon č. 103/26.

Podle usnesení obecního zastupitelstva města Z. z 18. ledna 1928 byla st-lka převedena do nových platů zák. č. 103/26 a byly jí od 1. ledna 1926 poukázány služební příjmy podle III. platové stupnice zřízenécké, 3. stupně služného a vyrovnávací přídavek ročních 4.437 Kč 52 h s tím, že další zvýšení služného nastati může dnem 1. července 1928. Mor. zv. schválil na to usnesením z 12. května 1928 podle ustanovení § 212 plat. zák. č. 103/26 shora uvedené usnesení obecního zastupitelstva města Z. z 18. ledna 1928, — pokud se usneslo městské zastupitelstvo provést převod svých zaměstnanců na platový systém zaměstnanců státních na nejvyšší přípustnou míru požitků, práv a nároků analogických zaměstnanců státních — avšak s modifikací, že st-lce vzhledem k její služební době ke dni 1. ledna 1926 v trvání 6 roků 7 měsíců 15 dní, přiznal sice také požitky III. platové stupnice zřízenécké 3. stupně s tím, že další zvýšení služného nastati může dnem 1. července 1928, avšak vyměřil jí vyrovnávací přídavek toliko částkou 4.008 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, v níž st-lka brojí proti tomu, že jí na vyrovnávacím přídavku bylo nař. rozhodnutím přiznáno pouze 4.008 Kč.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil nss zprvu zkoumati z úřední povinnosti svou vlastní příslušnost.

Není sporu o tom, že st-lka byla ke dni převodu do nových platů zák. č. 103/26 školnicí, a že pobírala k tomuto dni, to jest 1. lednu 1926, služební požitky dle 4. platového stupně schematu platů zřízenéckých, že dále byla nař. rozhodnutím ke dni 1. ledna 1926 převedena do III. platové stupnice zřízenécké a že nynější stížností domáhá se vyššího vyrovnávacího přídavku podle § 196 plat. zák. č. 103/26. Ale pak jde v daném případě o řešení otázek služebních příjmů, plynoucích z jejího služebního poměru jako zřízenkyně města Z. Než pak platí tu ustanovení § 24 zák. č. 16/20, že spory o služební příjmy zřízence obcí v Čech., na Mor. a ve Slez., jakož i ostatní spory, vzešlé ze služebního poměru zřízenců obcí (a tudíž i zřízenců města Z., srov. nál. Boh. A 5597/25), rozhodují se pořadem soudním. Podle § 3 lit. a) zák. o ss nepřísluší však nss-u rozhodovati záležitosti, o kterých náleží rozhodovati řádným soudům.

Na podkladě těchto vývodů dospívá nss k právnímu názoru, že do rozhodnutí zv-u, kterýmž podle § 212 odst. 4 plat. zák. č. 103/26 byla schválena (resp. neschválena) úprava služebních platů obecního zřízence, není ve smyslu § 24 zák. č. 16/20 a § 3 lit. a) zák. o ss stížnost k nss-u přípustná. Důsledkem toho bylo stížnost odmítnouti pro nepřípustnost.

Č. 9513.

Pojištění úrazové: I. Pojistná povinnost dělníků a závodových úředníků není vyloučena již tím, že ten či onen dělník nebo úředník ve svém konkrétním zaměstnání není vydán nebezpečí úrazu. — **II.** Pouhá hospodářská souvislost není podstatným znakem pojmu »zařízení k zá-